

ELFRIEDE ŠULKOVÁ

JINGL 5

PAMĚTNICE: 15:54-15:59

„Já už se nebojím, no..“

VYPRAVĚČ: Elfriede Šulková se narodila roku 1940 v Plachtíně u Nečtin. Její maminka byla Němka, otec byl Čech. Jako námořník narukoval do války, kde roku 1945 padl. Elfriede Šulková od narození mluvila německy, česky jí naučila až děvčata ze vsi. Celý život se hrdě hlásí k německé národnosti, což ji celým jejím životem provází.

PAMĚTNICE: 9:45 – 10:17, 10:23 – 10:30

„Chodili jsme jako děvčata do lesa na borůvky, tady byla jedna rodina, ty měli tři děvčata. Ty řekli, že mě naučí česky a naučili mě dobře, nikdo by neřekl, že jsem Němka, jak mluvím. A když jsme chodili na borůvky, tak jiná rodina měla taky holky, tak jsme trhaly, trhaly a nechtěně jsem kopla do džbánku té druhé a ta mi řekla „ty svině německá“ a já povídám „no a ty jsi česká,“ no ono je to jedno. Pak jsme nakonec trhali společně a bylo to jedno a tak to bylo i s lidmi.“

VYPRAVĚČ: Její nejranější vzpomínky sahají ke konci druhé světové války. Když projížděla Americká a Ruská vojska, děvčata se prý se strachem schovávala v polích.

PAMĚTNICE: 3:30-3:47, 11:30 – 11:38

„Jeden den tu byli Rusáci, říkali „Ami niet, Ami niet“ Babi jim říká „ne ty tu nejsou.“ Druhý den přišli Američani a ti zase „Rusi Nein, Rusi Nein a my „ ne nejsou.“ Oni se báli jeden druhého asi.“

„To měla mami strach, seděla u mě a říkala mu, aby nás zastřelil, že stejně nás chce zastřelit.“

VYPRAVĚČ: Když Američané odjížděli, nabídli rodině bezpečné dopravení na hranice, to ale beze strachu odmítli.

PAMĚTNICE: 5:55-6:15

„Říkal Votr, du nicht packen, jakože nic nezabalil a děda říkal, já nikam nejdu, já tady zůstanu, já jsem nikomu neublížil, já nikam nejdu a on říkal „Votr, škoda škoda jako Schade říkal, ty z baráku ven a Čechy sem a děda říká, ty jsi nějakej chytřej.“

VYPRAVĚČ: Bohužel vystěhování na sebe nenechalo dlouho čekat. Díky tomu, že byl děda sociální demokrat, mohla rodina zůstat v Čechách. Byli ale nuceni opustit dům, který si po dvaceti letech mohli koupit zpět. Po odsunu Němců zůstali v Plachtíně dvě národnosti - Češi a Němci, mezi kterými nadále panovaly napjaté vztahy. Roku 1966 se do Německa nakonec odstěhovala matka, bratr a sestra. O dva roky později do Německa odešla i druhá sestra a tak paní Šulková zůstala v Čechách sama jen s prababičkou a přítelem. S rodinou zůstala v kontaktu, dlouho se však nemohli vidět.

PAMĚTNICE: 54:25 – 54:43

„Vy jste alespoň mohli zůstat doma a já říkám a co z toho máme, barák jsme se museli znova koupit, nezmohli jsme se na nic, žádný školy, nikdo nemohl nic dělat a vy jste se alespoň zmohli, to mě vždycky nadzvednou docela...“

VYPRAVĚČ: Paní Elfriede Šulková dodnes žije v Plachtíně. Přestože se k ní Češi nechovali vždy dobře a dodnes se setkává s předsudky kvůli její národnosti, je to velmi energická a optimistická žena. Možná

právě díky tomu, že se celý život potýkala s předsudky a nelehkými chvílemi, by nám ráda předala pár rad a postřehů, které by bylo dobré ponechat si na paměti.

PAMĚTNICE: 1:14:08 – 1:14:21

„Aby si rozuměli mezi sebou, ať je to ten nebo ten, ty národnosti mezi sebou, aby to zlo vymizelo.“

JINGL 2